

5te Juni 1849 blev givet; det troer jeg ikke, han vil negte, og det er den eneste Forudsætning, som jeg forlanger. Jeg troer ogsaa, at Premierministeren som Følge deraf vil indrømme mig, at det stod i Hs. Majestæts Magt, fuldkomment at drage Slesvig ind under Danmark. Han kunde have sagt: Slesvig skal have den samme Grundlov som Danmark; Slesvig skal have de samme Rettigheder som Danmark. Der kan vistnok have været saadanne Forhold og saadanne Omstændigheder tilstede, som tilraadede ikke at gjøre det; men at Hs. Majestæt som Souverain havde Ret til at gjøre det, det kan vistnok Ingen modsigte. Naar han altsaa indrømmer mig dette, saa vil jeg spørge ham, om deraf ikke følger, naar Forbeholdet skal forståes saaledes, at med Hensyn til enhver Sag angaaende Slesvig og Danmark, der blev fælles for begge, skulde Grundloven kunne forandres, om saa ikke deraf følger, at, ifald Hs. Majestæt havde gjort alle Sager fælles for Kongeriget og Slesvig, saa kunde han ogsaa i alle Sager have havet Grundloven og forandret Grundlovens Bestemmelser, og om Forbeholdet altsaa ikke havde været eensbetydende med, at Hs. Majestæt havde sagt: jeg lover for mig selv og mine Efterkommere høitideligt, at denne Grundlov ubrødeligt skal holdes, NB. paa den Betingelse, at jeg vil tage det Altsammen igjen, saa snart Krigen er ført tilende; det vilde jo have været et Bedrag, det vilde være formasteligt at forudsætte noget Saadant; men da dette ligger i den strenge logiske Conclusion af den Fortolkning, som Ministeriet støtter sig til, saa har ogsaa denne Fortolkning som Forudsætning de samme Egenskaber, at den er formastelig, at den er falsk,

uforsand, urimelig og umulig. Men naar den nu er uforsand, saa staa vi i den Stilling, at Ministeriet har tilraadet Hs. Majestæt Kongen, at han skal bryde sit Løfte, og at det har forlangt, at det danske Folk skal bryde sit Løfte. Det var det første Punkt, som jeg troer Forordningen indeholder, som der er Anledning til, at vi maae tage under alvorlig Overveielse.

Det andet Punkt er, at Forordningen indeholder en Bestemmelse om, at den ikke kan forandres, uden at det Raad, som den selv skaber, dertil giver sit Samtykke. Efter Indholdet af Forordningen er der kun givet Rigsraadet en raadgivende Myndighed istedetfor en besluttende i de vigtigere Sager, f. Ex. i alle Stattebevillingsager og i alle Lovgivningsager. Det er nu almindeligt anseet for at være en Fordring til det constitutionelle Princip i og for sig, at der skal være Stattebevillingsret; for at en Stat kan siges at have en fri Forsatning, skal der være Bevillingsret med Hensyn til Statens Indtægter og Udgifter. Der er Ingen, der kan modsigte det. Saasnart det Bytte, som bestaaer dertil, at jeg kan sige: jeg giver det og det for at have saadan og saadan en Forvaltning, ikke er frit, saa ere Borgerne umyndige, og saa er den fri Statsforsatning ikke tilstede, saa følges ikke det constitutionelle Princip. Hs. Maj. har tilfagt sit Folk en fri Forsatning; men denne frie Forsatning gaaer ikke ud paa, at Folket kun skal have Ret til i nogle visse Sager at have besluttende Myndighed; nei, den gaaer ud paa, at de skulle have den i enhver Sag, hvortil det danske Folk bidrager Midler. Naar de ikke faae denne Ret i alle Sager, saa have de den slet ikke.